

מעוז על שפת התעלה

מיומנו הכן, החי, המסעיר בריאליזם שבו, של לוחם במעוז — בימי האש והדם שלפני הפסקת-האש. היחזרו ימים אלה?

של מפקד הסיוור. "מגנניום כאן לאוס, עוד לא גיליתי עקבות, מקוה שחוף חמש דקות ארוח לך סופית, עבורי" כאן מגי נזיון. רות סוף, עונים לו מחר המל-חמה. אני שומע אותו מאיך ברכב השני שנע איתו לשמור טווח מתאים בינו לבין הגשש הבודק את העקבות שנתגלו. דובי הקשר, בהתעלמות מוחלטת מפעילות המל-חמה, מזמין לעצמו שיחה תל-אביב. לא כל אחד יכול להזמין שיחה מחוץ לשעות המוקדשות לכל מעוז, אבל אם אתה קשר, הרי שבבסיס העורפי שלך יושב קשר שמכיר אותך, ומובטח לך שתוכל לדבר עם תל-אביב בלי בעיות. דובי מדבר כל יום עם שתי החברות שלו. לשתיהן אותו שם — מותק. "מה נשמע מותק?" הוא פותח בצעקת-אימים, וממשיך לשאוג לשפופרת את כל מה שהוא יכול לחדש לה מהיום הקודם.

ציולינג, מילואימניק שמגננו, מסתכל בדובי בקיונאה. הוא עצמו יכול לדבר עם הבית רק בשעות הקצובות. תמיד הוא חוזר על אותה שיחה. שואל תמיד מה שלומם של אהוד והגית, ומתעניין אם אשתו קיבלה את הצ'ק ואם ביקרה אצל ההורים שלו, ואומר שלום לחגית ואהוד.

27 שעות בנעליים

ני מסתכל בשעותיו. אמנם ישנתי רק ארבע שעות, אבל המהומה כבר רבה. לחזור לישון כבר לא אוכל. אני חולץ נעליים, אחרי 27 שעות איתן, והולך להתקלח.

מילואימניק חייכן, אחד חדש שאינני יודע את שמו, מתגנח שם. "אין מים במקלחת", הוא מבשר לי. "צריך למלא גיריקנים ב-דו, כי המשאבה התקלקלה." "התקלקלה?" אני שואל מופתע. "המש-אבה שאני בניתי לפני החופש הספיקה להתקלקל כבר?" עניין מילוי הגיריקנים לא נראה לי סימ-

גאח טובי אפל

הימים הקרובים יגידו אם תחודש הפסקת האש. ברחבי העולם, זהו ויכוח נוסף בין דיפלומטים, המשעמם את קורא העיתונים ברחוב. גם בישראל אין הדבר נוגע אי-שית לרבים. אחרי הכל, לא כולם משרתים בתעלה. אך הוא נוגע אישית, מאוד אי-שית, לאלה המשרתים שם, לאימותיהם ולאבותיהם. אחד מאלו ששירתו שם, בתקופה לפני שהתותחים נדמו, בילה את שעותיו הפנויות בהעלאת רשמיו על הנייר. זהו תיאור מרשים של החיים במעוז, כפי ששורטטו על-ידי סמל (מיל). טובי אפל.

קומנדקר עצר בחריקה בחצר המ-עוז. נשמתי לרוחה: עשינו את ה-דרך בשלום. אני מניח רגל על דופן ה-קומנדקר, תופס בתר-לי שלי וקופץ ה-חוצה. פרצופו של יורם, מפקד המעוז, מבצבץ מבעד לפתח בונקר הפיקוד. "מה נשמע?" אני רוצה לקרוא אליו, אבל הוא מקדים אותי: "היכנס לבונקר", הוא צועק אני סס לבונקר, כשמרחוק נשמעת נביחת פגז שהתפוצץ.

יורם שואל באינטרוקום את התצפיתן בחוץ היכן נפלה הפצצה. אנחנו מטים אוזן לתשובתו. ההוא משהה קמעה, נושף למיקרופון שלו בנחת, ושואל בקולו ה-צרוני: "מה, היתה יציאה בכלל?" "מטומטם", שואג דובי, הקשר שלנו, "אני הייתי קורע לו את התחת, שיתחיל לשים לב מה קורה סביבו." אנחנו משתתקים. נביחות התפוצצויות מתחזקות. "מתרגלים פה מהר, חביבי", מנחם יורם את הסג"מ הצעיר השכוב על אחת המיטות. "הנה טובי, הסמל שלנו, הגיע רק הרגע, עוד לא הספיק לרדת מה-קומנדקר, וכבר רץ כמו עכבר לתוך ה-בונקר. זה החויר אותו לחיי השיגרה שלנו, הוא מחייך וקורץ לי.

אני שואל את דובי בתנועת-יד: מי זה? הוא עונה בקול רם: "פיסטון חביבי, בא אלינו פיסטון לא נורמלי. אנחנו משגעים אותו בכיף", הפיסטון, הלא הוא יהודה, הסג"ם החדש, לא מתרגש, בשלווה ממשיך לקרוא את הגנדה שלו.

הקוויסטים שופטים את המחייט

מ.ק. ** נייעור לחיים: "כמה נפלו ב-איוור שלכם, עבורי". תגידי לו שש, אומר יורם לגיוש, הקשר השני שלנו.

בגלל זה מכנים אותם "ציוד קוי". הם יודעים לספר לך על הימים שעוד התרחצו בתעלה ושווחחו עם הערבים שממול, על הימים הקשים יותר אחר כך, על הקמת המעוזים, על הפגזות והרוגים, על מפקד זה או אחר. הם מעבירים בשבט פיהם את כל המפקדים מהמח"ט ומטה. ויודעים לנהל את המלחמה יותר טוב מהם. בקיצור, אלו הם הקוויסטים הגועיים.

שתי ה"מותקיות" של דובי

ני מתעורר ב-09.30 מרעש המ.ק. הרשת המיבצעית פולטת את דיווחיו

זה מקרב את המיקרופון לפיו: "כאן הורמוס. שש. עבורי". כאן מגנניום. רות. סוף" באה התשובה. גיוש מסתכל סביבו: "אתם יכולים ל-צאת", הוא אומר לטבחים, שנחפזו כהרגלם לבונקר-הפיקוד עם הישמע היציאות הרא-שונות של הפגזים. "באמת?" שואל בחשש הטבח המילואימניק. "כן, כן" עונה לו מוש בקוצר-רוח. כאילו היה לפחות מפ-קד המעוז.

הקשרים הם גוע מיוחד במעוזים. הם מבלים את זמנם בתורנות יומם ולילה ליד מכשירי הקשר, ערים לכל הקורה ב-גזירה. הם החתיקים ביותר, ונשארים גם כשמתחלפות היחידות המחזיקות במעוז.

• תובלת דרג לוחם.
** יציאת הפגז מלוע הקנה.
*** מכשיר הקשר.